

Азъ сѣщахъ боль и чувахъ хули,
Нестроенъ ропотъ на тѣлпа...
Тогазъ душа ми се забули
И мрътво-хладенъ сънь заспа.

Отидохъ въ чужди азъ прѣдѣли,
Тамъ всѣки поривъ и миражъ
Пустинни вихри сж отвѣли,
И сфинксътъ дебне — вѣренъ стражъ...

Но безутѣшни и до старость,
При мене, прѣданъ на Отца,
Ще дойдатъ, зная, съ нова ярость
Осиротѣлитѣ сърдца!

